

Arrest

nr. 215 193 van 15 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Uiteenzetting van de feiten

De verzoekende partij bezit de Pakistaanse nationaliteit.

Zij beschikt over een geldige EG-verblijfsvergunning uit Italië.

Zij verklaart op 3 maart 2015 in België te zijn aangekomen en vraagt op 30 juli 2015 een machtiging tot verblijf aan op grond van artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 11 januari 2015 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden en wordt zij in het bezit gesteld van een A-kaart.

Deze machtiging wordt verlengd op 10 februari 2017 tot 3 april 2018.

Op 26 april 2018 richt de verwerende partij een schrijven aan de verzoekende partij teneinde de voorwaarden voor de verlenging van het verblijfsrecht na te gaan.

De verzoekende partij maakt een aantal documenten over aan de verwerende partij.

Op 10 juli 2018 beslist de verwerende partij dat de verzoekende partij niet langer meer voldoet aan de voorwaarden voor een machtiging tot verblijf.

Op diezelfde dag neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer/ mevrouw, die verklaart te heten!:

naam: A,K,

geboortedatum: (...)1982

geboorteplaats: Lahore

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen", tenzij hij (-) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 § 3 van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :
1 • indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

De A-kaart van meneer is verstreken is verstreken sedert 03.04.2018.

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Overwegende dat de genaamde A.K. geboren te Lahore op (...)1982, onderdaan van Pakistan, verblijvende te (...) 2060 ANTWERPEN gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden beperkt tot de duur van de arbeidskaart B in toepassing van artikel 9 en 61/7 van de wet van 15.12.1980.

Meneer die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene in Italië werd gemachtigd om in België langer dan drie maanden te verblijven met oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer in loondienst op basis van de bekomen arbeidskaart (VGB 469520) als helper bakker voor rekening van (...) geldig t.e.m. 03.01.2018.

Overwegende dat betrokkene in het bezit werd gesteld van een A-kaart voor de duur van de arbeidskaart B+ 3 maanden, nl. tot 03.04.2018.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verdere verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd.10.02.2017 werden opgenomen: "- een geldige arbeidskaart B + op basis van deze activiteiten beschikken over regelmatige stabiele en toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat betrokkene (en zijn gezinsleden) ten laste vallen van de Belgische Staat . Aan te tonen aan de hand van : - een geldige arbeidsovereenkomst - loonfiches - een recent attest van het OCMW Betrokkene dient zich bovendien tijdens zijn/haar verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mag geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land."

Overwegende dat betrokkene niet meer aantoonde in loondienst actief te zijn als werknemer. Uit recent nazicht van de DOLSIS-databank blijkt dat betrokkene uit dienst trad bij de werkgever (...) sinds 03.01.2018.

Hij blijkt thans niet meer tewerkgesteld. Op 26.04.2018 werd betrokkene uitgenodigd om een nieuwe arbeidskaart A, B of bewijs dat hij vrijgesteld is van arbeidskaart voor te leggen.

Meneer legt geen nieuwe arbeidskaart of bewijs van vrijstelling voor.

Overwegende dat betrokkene niet meer aantoonde te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als houder van een geldige EU verblijfsvergunning van langdurig ingezetene afgeleverd door een andere lidstaat (artikel 61/7 §1 van de wet van 15.12.1980).

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Meneer kwam naar België op 03.03.2015. Hij werd op 11.12.2015 gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 61/7 van de wet van 15.12.1980. Hij blijkt heden niet meer aan de verblijfsvoorwaarden te voldoen als houder van een geldige EU verblijfsvergunning van langdurig ingezetene afgeleverd door een andere lidstaat (artikel 61/7 §1 van de wet van 15.12.1980). Het is in het belang van de staat om alleen die vreemdelingen die aan de voorwaarden voldoen voortzetting van het verblijf te verlenen. Betrokkene die houder is van een geldige EU verblijfsvergunning als langdurig ingezetene in Italië moet zich zonder problemen kunnen re-integreren in de vorige lidstaat van verblijf, medische verzorging kunnen krijgen, een gezinsleven kunnen opbouwen. Betrokkene die een verblijfstatuut als EU-langdurig ingezetene in Italië bezit, heeft nog duidelijke banden met zijn land van verblijf Dit wordt onderstreept door het feit dat de eerste lidstaat (Italië) verplicht is overeenkomstig artikel 22 van de richtlijn 2003/109/EG om betrokkene onmiddellijk en zonder formaliteiten terug te nemen wanneer de tweede lidstaat (België) maatregelen treft de verblijfsvergunning niet meer te verlengen en een bevel om het grondgebied af te leveren."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"1. Verzoeker verwijst vooreerst naar het feitenrelaas en de bijgevoegde stavingsstukken.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Pakistan, maar is houder van een geldige EU verblijfsvergunning van langdurig ingezetene in Italië (stuk 3).

Verzoeker kwam op 03.03.2015 naar België. Hij vestigde zich te 2060 Antwerpen, (...). Verzoeker nam contact op de gemeentediensten voor het verkrijgen van een Belgisch verblijfsrecht (zie bv. stuk 4).

Op 30.07.2015 diende verzoeker een formele aanvraag in tot machtiging tot verblijf krachtens artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet. Hij ontving een bijlage 41bis (stuk 5).

Op 11.12.2015 werd hij gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werd vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart (stuk 6).

Verzoeker diende, voor het verkrijgen van een verlenging van zijn verblijfsrecht, verschillende documenten over te maken aan verweerder, zoals een geldige arbeidsovereenkomst, loonfiches en een recent attest van het OCMW (stuk 7).

Verzoeker was tewerkgesteld in België als hulpbakker sinds 2015 bij de bvba (...). Hij had onder meer een contract dat liep van 10.01.2017 tot 03.01.2018 voor het uitoefenen van deze voltijdse tewerkstelling (stuk 8, 9 en 10).

Begin 2018 keerde verzoeker naar Pakistan terug voor een familiaal overlijden (stuk 10).

Bij zijn terugkeer, verzamelde verzoeker alle nodige documenten voor het verkrijgen van een verlening van zijn A-kaart, zoals een vrijstelling voor een arbeidskaart (stuk 11), een attest van het OCMW dat hij niet ten laste valt van de sociale bijstand (stuk 12) en een uittreksel uit het strafregister (stuk 13).

Hij diende, op basis van deze documenten, een aanvraag in bij de gemeentediensten te Antwerpen (stuk 14).

Deze aanvraag werd echter geweigerd, waarna verzoeker een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten (een bijlage 13; stuk 1), waarbij men onder meer stelt dat verzoeker geen bewijs zou hebben voorgelegd van de vrijstelling voor het verkrijgen van een arbeidskaart ondanks het gegeven dat verzoeker dit document heeft bezorgd aan de gemeentediensten van Antwerpen (stuk 11).

2. Conform artikel 61/7, §1 van de Vreemdelingenwet dient, wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, deze te worden ingewilligd, voor zover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij de wettelijke voorwaarden vervult.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Pakistan, maar is houder van een geldige EU verblijfsvergunning van langdurig ingezetene in Italië (stuk 3).

Conform artikel 61/7, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient de machtiging tot verblijf te worden toegekend wanneer de betrokken vreemdelingen een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefent in België.

Aan deze voorwaarde is voldaan indien de betrokken vreemdeling bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

Verzoeker was tewerkgesteld in België als hulpbakker sinds 2015 bij de bvba (...). Hij had onder meer een contract dat liep van 10.01.2017 tot 03.01.2018 voor het uitoefenen van deze voltijdse tewerkstelling (stuk 8, 9 en 10).

Begin 2018 keerde verzoeker naar Pakistan terug voor een familiaal overlijden (stuk 10).

Bij zijn terugkeer, verzamelde verzoeker alle nodige documenten voor het verkrijgen van een verlening van zijn A-kaart, zoals een vrijstelling voor een arbeidskaart (stuk 11), een attest van het OCMW dat hij niet ten laste valt van de sociale bijstand (stuk 12) en een uittreksel uit het strafregister (stuk 13).

Hij diende, op basis van deze documenten, een aanvraag in bij de gemeentediensten te Antwerpen (stuk 14).

In de bestreden beslissing wordt evenwel gesteld: "Hij blijkt thans niet meer tewerkgesteld. Op 26.04.2018 werd betrokkene uitgenodigd om een nieuwe arbeidskaart A, B of bewijs dat hij vrijgesteld is van arbeidskaart voor te leggen. Meneer legt geen nieuwe arbeidskaart of bewijs van vrijstelling voor" (stuk 1, pagina 2).

Verweerder handelt hierdoor in strijd met zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

Door verzoeker werden immers de vereiste documenten overgemaakt (zie hierboven). In het bijzonder werd door verzoeker de beslissing van de Departement Werk & Sociale Economie van 22.05.2018 overgemaakt met als beslissing dat: "uit onderzoek van de aanvraag tot een arbeidskaart, blijkt dat de concreet vermelde tewerkstellingssituatie en/of dat de huidige verblijfssituatie van de werknemer A.K. maakt dat de betrokken werknemer vrijgesteld is van arbeidskaarten" (stuk 11).

Dit vormt het gevraagde bewijs dat verzoeker "vrijgesteld is van arbeidskaart voor te leggen", zoals verzocht in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst in deze context dan ook naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel, op basis waarvan verzoeker mocht aannemen dat hij een verlenging zou verkrijgen van zijn verblijfstitel.

*Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315349).*

Verzoeker wijst er bovendien op dat hij niet ten laste valt van de Belgische sociale zekerheid (zoals blijkt uit het eveneens overgemaakte attest van het OCMW; stuk 12) en in het bezit is van een blanco strafregister (hetgeen eveneens werd overgemaakt aan de Antwerpse gemeentediensten; stuk 13).

Verzoeker kan bovendien terug aan de slag als hulpbakker bij de werkgever waarbij hij reeds tewerkgesteld was sinds 2015. De werkgever stelt: "Heden heeft hij zich opnieuw bij ons aangeboden voor zijn oude functie. Uiteraard zijn wij meer dan verheugd om een dergelijke gemotiveerde werkkracht weer aan te nemen" (stuk 10).

Hierdoor voldoet verzoeker aan de vereisten van artikel 61/7, §1 Vreemdelingenwet.

3. Op basis van deze vaststellingen blijkt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet, samengelezen met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

De verzoekende partij betwist niet dat haar A-kaart vervallen was sedert 3 april 2018, doch stelt dat zij een aanvraag tot verlenging van haar verblijf indiende bij de stad Antwerpen waarbij zij onder meer het bewijs leverde dat zij werd vrijgesteld van het verkrijgen van een arbeidskaart. Zij wijst op artikel 61/7, § 1 van de Vreemdelingenwet en stelt op basis van dit artikel de aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden dient te worden ingewilligd, voor zover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich hiertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een ziekte die de volksgezondheid bedreigt en zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de A-kaart van de verzoekende partij geldig was tot 3 april 2018 + 3 maanden. Blijkens een interne nota die terug te vinden is in het administratief dossier diende de verzoekende partij op 19 april 2018 een aanvraag in tot verlenging van haar verblijf en legde zij bij haar aanvraag een aantal documenten neer waaronder loonfiches tot januari 2018, een attest van het OCMW waaruit blijkt dat ze niet ten laste van de Belgische staat is en een blanco strafregister. Op 26 april 2018 richtte de verwerende partij een schrijven aan de burgemeester van de stad Antwerpen waarbij ze deze verzocht om de verzoekende partij uit te nodigen om een geldige arbeidskaart voor de te leggen of een vrijstelling van arbeidskaart, alsook het bewijs van betaling van rolrecht. Uit de voormelde interne nota blijkt dat de verwerende partij op 13 juni 2018 een email ontving waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen arbeidskaart of vrijstelling van arbeidskaart heeft neergelegd en het betalingsbewijs van een rolrecht een vroegere overschrijving betrof van 13 februari 2017. Tevens blijkt uit diezelfde nota dat nazicht van de Dolsis databank aantoonde dat de verzoekende partij sinds 3 januari 2018 niet meer tewerkgesteld was.

Artikel 61/7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voor zover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult:

1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;

3° met andere doeleinden naar België komen.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 2°, is geleverd indien hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 58 tot 60.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 3°, is geleverd indien hij bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en indien hij bewijst dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.

De regels bedoeld in het eerste lid, zijn niet van toepassing als de langdurig ingezetene in het Rijk wenst te verblijven als gedetacheerd werknemer van een dienstverstrekker gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie in het kader van een grensoverschrijdende dienstverlening of als verlener van grensoverschrijdende diensten.

§ 2

De aanvraag voor de machtiging tot verblijf wordt ingediend op de wijze bepaald bij de artikelen 9 of 9bis.

Indien de machtiging door de vreemdeling wordt aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft, overhandigt de laatstgenoemde hem, behalve indien hij weigert om de aanvraag in overweging te nemen, een bewijs van ontvangst van de aanvraag en zendt hij deze onverwijld over aan de minister of aan diens gemachtigde.

§ 3

De beslissing over de aanvraag voor de machtiging tot verblijf moet zo snel mogelijk en ten laatste vier maanden na de indiening van de aanvraag worden genomen, indien die in het buitenland wordt ingediend, of na de datum van de overhandiging van het bewijs van ontvangst van de aanvraag, in het in § 2, laatste lid, bedoelde geval.

Wanneer de vereiste documenten niet zijn voorgelegd of in uitzonderlijke gevallen die verband houden met de complexiteit van het onderzoek van de aanvraag en bij een met redenen omklede beslissing die ter kennis van de aanvrager wordt gebracht, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn één keer met drie maanden verlengen.

Als na afloop van de termijn van vier maanden volgend op de indiening van de aanvraag, eventueel verlengd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing is genomen, moet de machtiging tot verblijf worden afgegeven wanneer de documenten vermeld in § 1 zijn voorgelegd.

§ 4

De bepalingen van artikel 13, § 1, eerste lid en zesde lid, en § 2, zijn van toepassing op de machtiging tot verblijf bedoeld in § 1.

Het inschrijven van de in § 1 bedoelde vreemdeling in het vreemdelingenregister en het afgeven van de verblijfstitel die als bewijs van inschrijving geldt worden gedaan overeenkomstig artikel 12.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde deelt de beslissing tot machtiging tot verblijf mee aan de bevoegde overheid van de lidstaat van de Europese Unie die aan de vreemdeling een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene heeft afgegeven op grond van bovenvermelde richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie.

§ 6

De machtiging tot verblijf van de in § 1, eerste lid, 1° en 3° bedoelde vreemdeling wordt onbeperkt na een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel.

§ 7

Wanneer de machtiging tot verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de ernst of de aard van de inbreuk dat door de betrokken persoon of zijn of haar familielid op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat. De redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden.”

Nu uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij geen arbeidskaart of vrijstelling van arbeidskaart heeft overgemaakt aan de verwerende partij, kan zij niet staande houden dat haar een verlenging van haar verblijfsvergunning diende te worden afgegeven. Bovendien blijkt zij op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen niet werkzaam te zijn geweest. De Raad kan geen rekening houden met de stukken die zij thans bij haar verzoekschrift voegt, maar die niet aan de verwerende partij werden overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Het komt immers niet aan de Raad toe om zelf de stukken te gaan beoordelen. De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing controleren. Uit geen enkel document van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de stukken die zij in haar bezit heeft (de vrijstelling van arbeidskaart en de tewerkstellingsbelofte) en die ze toegevoegd heeft aan haar verzoekschrift overgemaakt heeft aan de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij erkent zelf dat ze slechts tewerkgesteld was tot 3 januari 2018 en de brief waaruit blijkt dat zij opnieuw is tewerkgesteld en die ze bij haar verzoekschrift voegt, dateert van 24 juli 2018, dus van na de bestreden beslissing.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, noch dat het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel werd miskend. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht of van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het eerste middel is niet gegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoeker wijst er in tweede middel op dat, in zoverre bovenvermelde argumentatie in het eerste middel niet als gegrond kan worden beschouwd, quod non, verweerder minstens bij het nemen van de bestreden beslissing (het bevel om het grondgebied te verlaten; een verwijderingsmaatregel), de gelegenheid had moeten bieden aan de verzoekende partij om te worden gehoord.

Zodoende had verzoeker de gelegenheid gehad om verweerder (nogmaals) in kennis te stellen van zijn persoonlijke situatie (en de bijgevoegde stukken). Dit had, gelet op de argumentatie in de bestreden beslissing, verweerder ervan kunnen weerhouden tot het opleggen van de verwijderingsmaatregel (zie verder hieronder).

2. Het hoorrecht, zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het hoorrecht vormt volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context

van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de

Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer). Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoeker in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

4. De verzoekende partij wijst erop dat, indien hij behoorlijk zou zijn gehoord voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, hij had kunnen wijzen op:

- Zijn tewerkstelling in België als hulpbakker sinds 2015 bij de bvba (...). Hij had onder meer een contract dat liep van 10.01.2017 tot 03.01.2018 voor het uitoefenen van deze voltijdse tewerkstelling (stuk 8, 9 en 10).

- Het feit dat verzoeker begin 2018 naar Pakistan terugkeerde voor een familiaal overlijden (stuk 10).

- Het gegeven dat verzoeker, bij zijn terugkeer, alle nodige documenten verzamelde voor het verkrijgen van een verlening van zijn A-kaart, zoals een vrijstelling voor een arbeidskaart (stuk 11), een attest van het OCMW dat hij niet ten laste valt van de sociale bijstand (stuk 12) en een uittreksel uit het strafregister (stuk 13). Verzoeker valt dus niet ten laste van de Belgische sociale zekerheid (zoals blijkt uit het eveneens overgemaakte attest van het OCMW; stuk 12) en is in het bezit van een blanco strafregister (hetgeen eveneens werd overgemaakt aan de Antwerpse gemeentediensten; stuk 13). In het bijzonder had verzoeker echter kunnen wijzen op de beslissing van de Departement Werk & Sociale Economie van 22.05.2018 met als beslissing dat: "uit onderzoek van de aanvraag tot een arbeidskaart, blijkt dat de concreet vermelde tewerkstellingssituatie en/of dat de huidige verblijfssituatie van de werknemer A.K. maakt dat de betrokken werknemer vrijgesteld is van arbeidskaarten" (stuk 11).

- Het gegeven dat verzoeker, op basis van deze documenten, een aanvraag indiende bij de gemeentediensten te Antwerpen (stuk 14).

- Het gegeven dat verzoeker terug aan de slag kan als hulpbakker bij de werkgever waarbij hij reeds tewerkgesteld was sinds 2015. De werkgever stelt: "Heden heeft hij zich opnieuw bij ons aangeboden voor zijn oude functie. Uiteraard zijn wij meer dan verheugd om een dergelijke gemotiveerde werkracht weer aan te nemen" (stuk 10), waardoor verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 61/7 Vreemdelingenwet.

Het is derhalve aannemelijk dat de door verzoeker aangereikte informatie van die aard is dat het mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan.

In de bestreden beslissing wordt bovendien gesteld: "Hij blijkt thans niet meer tewerkgesteld. Op 26.04.2018 werd betrokkene uitgenodigd om een nieuwe arbeidskaart A, B of bewijs dat hij vrijgesteld is van arbeidskaart voor te leggen. Meneer legt geen nieuwe arbeidskaart of bewijs van vrijstelling voor" (stuk 1, pagina 2), terwijl verzoeker deze bewijzen weldegelijk heeft.

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd verzoeker niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze omstandigheden, dient een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging, artikel 8 EVRM en artikel 61/7 en 74/13 Vreemdelingenwet.

TWEEDE ONDERDEEL

5. In tweede instantie beroept de verzoekende partij zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn feitelijke situatie. Hij wijst erop dat hij op 03.03.2015 naar België toekwam. Hij vestigde zich te 2060 Antwerpen, (...). Verzoeker nam contact op de gemeentediensten voor het verkrijgen van een Belgisch verblijfsrecht (zie bv. stuk 4).

Op 30.07.2015 diende verzoeker een formele aanvraag in tot machtiging tot verblijf krachtens artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet. Hij ontving een bijlage 41bis (stuk 5).

Op 11.12.2015 werd hij gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werd vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart (stuk 6).

Verzoeker was vervolgens, tijdens zijn legaal verblijf, in België tewerkgesteld als hulpbakker sinds 2015 bij de bvba (...). Hij had onder meer een contract dat liep van 10.01.2017 tot 03.01.2018 voor het uitoefenen van deze voltijdse tewerkstelling (stuk 8, 9 en 10).

Verzoeker heeft dus langdurig in België gewerkt en hierdoor, op rechtmatige wijze, een belangrijk privéleven tot stand gebracht.

Met deze omstandigheden werd geen rekening gehouden door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, minstens werd door verweerder onvoldoende gewicht toegekend aan deze elementen in de, eventuele, uitgevoerde belangenafweging door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij moet vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending

van dit artikel (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHMR 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 61/7 en 74/13 Vreemdelingenwet.”

In een eerste onderdeel van het middel gaat de verzoekende partij in op de schending van het hoorrecht. Ze meent dat indien zij gehoord zou zijn geweest, zij elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere beoordeling hadden kunnen leiden.

De Raad wijst erop dat het horen ook schriftelijk kan gebeuren en dat het volstaat dat de verzoekende partij, desnoods in het kader van een verblijfsaanvraag, nuttig voor haar belangen kan opkomen. Uit het arrest Mukarubega van het Hof volgt immers dat, indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§ 67 tem 70). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij schrijven van 10 februari 2017 in kennis werd gesteld van haar machtiging tot verblijf waarbij haar evenzeer werd aangeduid op welke wijze zij een verlenging van dit verblijfsrecht diende aan te vragen. De verzoekende partij werd toen verzocht om tijdig elk nuttig element naar voor te brengen waarvan zij van mening was dat het nuttig kon zijn. De verzoekende partij heeft zelf het initiatief genomen om een verlenging van haar verblijfsmachtiging aan te vragen en heeft hiertoe een reeks documenten voorgelegd aan de verwerende partij. Op 29 april 2018 werd de verzoekende partij uitgenodigd om ofwel een arbeidskaart voor te leggen ofwel een vrijstelling van arbeidskaart. Zij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij in antwoord op deze vraag haar persoonlijke situatie niet had kunnen toelichten. Zo had ze het bestuur erop kunnen wijzen dat ze begin 2018 naar Pakistan was teruggekeerd voor een familiaal overlijden en dat ze bij haar terugkeer alle nodige documenten verzamelde voor de verlenging van haar A-kaart en had ze in het bijzonder kunnen wijzen op de beslissing van het departement Werk en Sociale Economie van 22 mei 2018 waaruit blijkt dat ze vrijgesteld is van arbeidskaart. Ze heeft echter nagelaten gebruik te maken van de gelegenheid die haar geboden werd om haar situatie toe te lichten. Voor wat betreft het gegeven dat zij terug aan de slag kan bij haar oude werkgever, dient de Raad echter vast te stellen dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij dit gegeven hoe dan ook niet kon kenbaar maken aan de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing en dit gegeven dus op geen enkele wijze de besluitvorming kon beïnvloeden. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij meent dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd miskend, kan zij evenmin worden gevolgd. De bestreden beslissing motiveert uitdrukkelijk wat volgt:

“Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Meneer kwam naar België op 03.03.2015. Hij werd op 11.12.2015 gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 61/7 van de wet van 15.12.1980. Hij blijkt heden niet meer aan de verblijfsvoorwaarden te voldoen als houder van een geldige EU verblijfsvergunning van langdurig ingezetene afgeleverd door een andere lidstaat (artikel 61/7 §1 van de wet van 15.12.1980). Het is in het belang van de staat om alleen die vreemdelingen die aan de voorwaarden voldoen voortzetting van het verblijf te verlenen. Betrokkene die houder is van een geldige EU verblijfsvergunning als langdurig ingezetene in Italië moet zich zonder problemen kunnen reintegreren in de vorige lidstaat van verblijf, medische verzorging kunnen krijgen, een gezinsleven kunnen opbouwen. Betrokkene die een verblijfstatuut als EU-langdurig ingezetene in Italië bezit, heeft nog duidelijke banden met zijn land van verblijf Dit wordt onderstreept door het feit dat de eerste lidstaat

(Italië) verplicht is overeenkomstig artikel 22 van de richtlijn 2003/109/EG om betrokkene onmiddellijk en zonder formaliteiten terug te nemen wanneer de tweede lidstaat (België) maatregelen treft de verblijfsvergunning niet meer te verlengen en een bevel om het grondgebied af te leveren.”

Aldus blijkt zeer duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In het tweede onderdeel van het middel herhaalt de verzoekende partij nogmaals de feitelijke omstandigheden die haar zaak kenmerken en stelt ze dat er geen zorgvuldig onderzoek werd doorgevoerd naar artikel 8 van het EVRM. Ze verwijst hierbij in het bijzonder naar tewerkstelling in België en stelt dat ze hierdoor op een rechtmatige wijze een privéleven tot stand bracht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij slechts stelt een privéleven te hebben, doch dat zij op geen enkele wijze dit privéleven concretiseert. Zij brengt niet het minste begin van bewijs bij van het bestaan van een privéleven in België. Zij beperkt zich ertoe te stellen dat ze drie jaar in België heeft gewerkt. De verwerende partij ontkent niet dat de verzoekende partij reeds drie jaar in België tewerkgesteld was, doch stelt vast dat deze tewerkstelling werd beëindigd op 3 januari 2018. Dit blijkt heel duidelijk uit de bestreden beslissing. Aldus heeft de verwerende partij wel degelijk de tewerkstelling meegenomen in het kader van haar beoordeling. Er wordt ook gesteld dat de verzoekende partij het statuut van langdurig ingezetene in Italië bezit en dat zij nog duidelijke banden heeft met dit land van verblijf, zodat zij zich zonder problemen terug moet kunnen re-integreren in Italië. De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen de verwerende partij nog rekening had moeten houden.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM, noch toont de verzoekende partij aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU